

This entry is part 2 of 3 in the series Guillaume Durocher - Kdo je Alain Soral?

Guillaume Durocher - Kdo je Alain Soral?

Všechno, co jste kdy chtěli vědět o Alainu Soralovi (ale báli jste se zeptat), část 1
Všechno, co jste kdy chtěli vědět o Alainu Soralovi (ale báli jste se zeptat), část 2
Všechno, co jste kdy chtěli vědět o Alainu Soralovi (ale báli jste se zeptat), část 3

Autor: Guillaume Durocher

Odkud vzešel Alain Soral aneb od „svádění“ k sociálnímu konzervatismu

Alain Soral se narodil 2. října 1958 a prožil podle všech zdrojů mizerné dětství, kdy musel snášet bití od svého otce, volným pádem směřujícího *déclassé*, který byl odsouzen za podvod a přišel o veškerý majetek. V roce 1976 odešel do Paříže a vykonával příležitostné práce. I když neměl ani maturitu, našel místo v kulturně-mediálně-reklamním světě díky své sestře Agnes Soralové, která si jako začínající herečka vytvořila síť kontaktů v *mondénním* světě pařížského showbusinessu a komerční kultury (např. marketingu).

Alain Soral společně s Jean-Marie Le Penem a Bruno Gollnischem, Lyon 2007

Alain evidentně tuto práci nenáviděl a považoval ji za nesmyslnou, morálně pochybnou a za velice nudnou. Podle všeho jej poháněl pocit silného ponížení, kdy byl z buržoy nuceně obrácen na proletáře (podle jeho vlastních slov měl následkem toho „dvojitě vědomí“ proletáře a buržoy), pronikavý intelekt, silně vyvinutá citlivost na nuance okolního života, ctižádostivost a touha být milován. Ty z vás, kteří sledují osudy Roissy/Heartiste a Roosh V, možná zaujme, že mladý Soral coby *dragueur de rue* („pouliční balič“) prý svedl přes 800 žen, s obzvláštní chutí pak mladé, narcisistní ženy z buržoazní třídy coby „třídní boj“ svého druhu.

Jonathana Bowdena, který zdůrazňoval spojení mezi uměním a radikální, disidentskou politikou, by asi nepřekvapilo, že prvotním Soralovým zájmem bylo umění, které studoval na pařížské vysoké škole *beaux-arts*. Přečetl spoustu politické literatury, hlavně marxistické, včetně Michela Clouscarda, Luciena Goldmanna, Györgyho Lukácse a dalších. Později o tom ve třetí osobě napsal: „Alain Soral, bývalý *dragueur de rue*, který miloval knihy stejně jako dívky – tolik, že se mezi nimi nedokázal rozhodnout.“ Jasný exemplář „ušlechtilého divocha“...

V depresi a údajně uvažující o sebevraždě se podílel na knize o módě z roku 1984 *Les*

Mouvements de mode expliqués aux parents – zřejmě jako výzvu sobě samému – která se stala překvapivým bestsellerem. Osvobození od mzdového otroctví prostřednictvím skromného příjmu z psaní se brzy stalo Soralovým cílem. V následujících letech vydal tato díla:

La création de mode: Comment comprendre, maîtriser et créer la mode (1987).

Le Jour et la Nuit, ou la vie d'un vaurien (1991): Autobiografický román, který sepsal coby kastelán; příliš dobře se neprodával.

Sociologie du dragueur (1996): Jeho průvodce do techniky „svádění“; de facto autobiografická esej plná působivých zamyšlení o epistemologii (teorie vs. praxe, intelektuál vs. konatel), mužské a ženské úloze a lidské existenci.

Vers la feminization?: Démontage d'un complot antidémocratique (1999): Útok na oficiální a narcisistní buržoazní feminismus.

Jusqu'où va-t-on descendre? Abécédaire de la bêtise ambiante (2002): Politicky nekorektní analýzy různých aspektů současné politiky a společnosti.

Socrate à Saint-Tropez: testicules (2003): Podobné téma jako u předchozí knihy, plně legálně riskantní kritiky komunitarismu (tj. vzestupu elitních lobbistických skupin Židů/gayů/feministek), kde podtitul je hrou s pojmy „malé texty“ a „varlata“ (fr. testicules).

Misères du désir (2004): Román.

CHUTE! Éloge de la disgrâce (2006): Román o úpadku a zániku „čestné novinářiny“ (či nevyhnutelnosti oficiálního žurnalistu coby propagandy).

Soral také režíroval film na motivy svých knih o svádění, *Confession d'un dragueur*.

Nebudu se pokoušet o Soralovu psychoanalýzu a snažit se určit, co ho dovedlo na pozoruhodnou a obtížnou cestu, kterou prošel. Vzhledem k soralovské epistemologii však musíme znát alespoň do jisté míry jeho biografické informace.

Dalo by se říct, že Soralova díla jsou *opravdu ne-pozitivistická*, což z nich činí v dnešní době skutečnou výjimku. Ostentativně jej neinteresuují statistiky či suché akademické práce. Soral svých závěrů dosahuje společným působením a kontrastem tří zdrojů: jeho syrové životní zkušenosti, četby „velikánů“ sociologie a filozofie a své vlastní vysoké dialektiky. (Posledně jmenované je zvláště zajímavá – a poněkud děsivá – argumentace logickými skoky „ode zdi ke zdi“ – často natolik extrémní, že by se dala nazvat „hysterickou dialektikou.“ Soudím však, že to býval dříve běžný postup filozofické argumentace).

Jako taková hraje Soralova životní dráha kritickou úlohu ve formování jeho světonázoru – především jeho zkušenosti dobyvatele dívčích srdcí, znechucení z práce s *bobos* elitami, jeho čas ve francouzské komunistické straně a později ve Front National a nakonec perzekuce ze strany politicko-mediálního establishmentu kvůli vznesení otázky židovského etnocentrismu.

Jen na okraj: nepokládám za náhodu, že Soral, Heartiste i RooshV všichni prošli cestou od *drague* k sociálnímu konzervatismu a jistému stupni „disentu“. Došlo k tomu ze dvou důvodů:

Zaprvé, skutečná, prožitá zkušenost se ženami takovými, *jaké jsou*, očividně popírá tupou režimní propagandu o rovnosti muže a ženy a zaměnitelnosti pohlaví, což diskredituje i propagandu na obecnější úrovni. Pokud raketový inženýr plánuje vyslat cokoliv do vesmíru, nemůže ignorovat heliocentrismus (ať už vládnoucí režim tvrdí cokoliv) a prestiž katolické církve se nikdy skutečně nezotavila z Galilea a Darwina.

Zadruhé, u mužů toužících dobýt ženu nacházíme jistou velice neburžoazní *tvrdost*, jelikož svou vůlí dosahují to, po čem touží – bez ohledu na strach z odmítnutí i na případné zranění ostatních – vlastnosti, které muže vybavují odvahou, označit pravdu takovou, jakou ji vidí, i když to poraní jemnocit ostatních nebo mu způsobí újmu coby disidentovi. Schopenhauera by možná nepřekvapilo, že se tímto zvláštním způsobem odvozuje rebelství Evropana proti režimu, jeho boj za pravdu a svobodu – z jeho neutuchající vůle k životu.

Jaká je Soralova politická zkušenost? Aneb od komunismu k nacionalismu

Někdy na přelomu 80. a 90. let vstoupil Soral do Francouzské komunistické strany (PCF). O tomto období se mnoho neví. Podle všech indicií se připojil z nenávisti k buržoazní práci i lidem, stejně jako pocitu sounáležitosti s proletáři. Agitoval proti Maastrichtské smlouvě z roku 1992, zakládající EU – **komunisté byli spolu s Front National jedním z mála subjektů, který proti ní vystupoval**. Navíc v 70. letech PCF bojovala proti imigraci jako škodlivé pro dělníky. Soral si začal všimnout, že dělníci častou tíhnou k nacionalismu a stále více jich podporovalo FN v témže čase, kdy vstoupil Soral do PCF. Jakkoliv se to může zdát podivné, členové komunistických stran smýšlí dost pronárodně, i když vedení drží v rukou mnohem více globalismu naklonění lidí.

Soral se proslavil svou sžíravou společenskou kritikou, zvláště feminismu a menšinového aktivismu (etnického, homosexuálního a feministického). Stal se televizní osobností s jistou mírou popularity a jako konzervativce „pro vyrovnání čísel“ a zdání objektivity se objevoval v televizních talk show v průběhu 90. let a na začátku našeho století. Později sám Soral označil tuto pozici jako „sociálně konzervativní kritik ‚Systému‘“, bylo však očividné, že se na tento post nehodí. Nedokázal snášet to, co vnímal jako lži nebo neopodstatněnou kritiku a v každém vystoupení se překotně snažil uvést na pravou míru každou nepravost a nepřesnost. Soral nejen kritizuje, často také vyslovuje svou pravdu tím nejtvrdějším a nejkrutějším způsobem.

Soralův zjevný příklon k nacionalismu byl vyvolán znechucením z nespravedlivého zacházení, které média „dopřávala“ předsedovi FN Jean-Marie Le Penovi (zvláště při příležitosti postupu do druhého kola prezidentských voleb v roce 2002) a francouzsko-kamerunskému komikovi Dieudonnému M'balu M'balovi a konečně jeho vlastní perzekucí z rukou sionistického establishmentu.

V prosinci 2003 předvedl Dieudonné skeč, parodující fundamentalistického židovského osadníka, v němž vyzval publikum, aby se „připojilo k americko-sionistické ose“ a zakončil jej zvoláním „Izra-heil!“ Zvedla se proti němu vlna dehonestace a ostrakismu s obvyklou spirálou eskalace: unavený obviněný ve vzteku a frustraci napadá útočníky, obviněný si nedokáže

vysvětlit, proč s sebou prohřešek proti židovské komunitě nese tak vysokou cenu ve srovnání s černošskou, muslimskou nebo bělošskou komunitou, bez toho, aby nespadol do režimem definované pasti „antisemitismu.“ (Odpověď pochopitelně zní: jde o kombinaci židovského nepoměrného zastoupení v politicky, kulturně a ekonomicky vlivných pozicích a židovského etnocentrismu, tj. rasismu.)

Soral jako jeden z nemnoha přispěchal na obranu Dieudonného. Moc přízně mu to nezískalo, „neosobou“ se však stal až osudným odvysíláním dokumentu 20. září 2004. V rozhovoru s novináři Soral prohlásil:

„Když mluvíte s Francouzem, židovským sionistou a řeknete: ‚...možná že některé z těch problémů vyšly od vás. Možná jste udělali pár chyb. Není to jenom chyba ostatních, ne úplně, pokud vás nenávidí všude, kam se vrátíte.‘ Protože to je v kostce jejich historie, víte. Už je to tak 2500 let, že kdekoliv se octnou a usídlí, po 50 letech je odtamtud vykopnou. Člověk si řekne – to je divné! Je to chyba všech okolo, jenom ne jejich. A ten chlapík začne křičet, šílet, pomalu pěnit u huby. Nejde se s ním o tom normálně bavit. Tím chci říct, že podle mě existuje psychopatologie judaismu-sionismu, podobná psychické poruše.“

Soral se snažil zabránit odvysílání rozhovoru. Nic naplat, nakonec byl u soudu shledán vinným z „podněcování rasové nenávislosti“ a dostal pokutu 6 tisíc euro. Mnohem podstatněji se však stal *personou non grata*.

Dieudonné a Le Pen se v důsledku sdílené perzekuce totožným mediálně-politickým establishmentem jistého převládajícího etnického původu sblížili. Soral do FN vstoupil na podzim 2005 a dostal na starost záležitosti v sociální oblasti a etnických menšin. Le Pen si jej zjevně oblíbil a brzy jej vyzvedl do nejvyššího stranického orgánu, ústředního výboru. FN v té době byla velice slabá, jelikož v průběhu devadesátých let ze strany zběhla řada místních zvolených zastupitelů a důležitých kádrů, jako např. **Bruno Mégret**. Navzdory (nebo právě kvůli němu) Le Penovu postupu do druhého kola prezidentských voleb čelila strana obří a naprosté mediální blokádě a ofenzivě (naznačující bezvýchodnou situaci), a sám Le Pen stárnul, což vrhalo stín pochybnosti na otázku nástupnictví a samotné další existence strany.

Soral se později chlubil, že psal zároveň řeči a projevy jak Le Penovi, tak Dieudonnému. Jako bývalý komunista byl pyšný na to, že se FN stala nejoblíbenější stranou dělníků, cítil ale sympatie i imigrantům druhé generace, a nechal se slyšet, že „kdyby se FN stala vedoucí stranou i mezi imigranty (tj. barevnými), byl bych nadšený [je *jourais intégralement*].“

Ostatně FN ušla od 80. let dlouhou cestu. Tehdy byla vcelku nezajímavým pravicovým seskupením, oslovující voliče napravo od vládnoucí středopravicové partaje, přijímající za svou v zásadě populistickou reaganovskou rétoriku a pozice (proti imigraci, tvrdý postup proti zločinu, sociální konzervatismus, menší vláda, proti rozbujelému systému dávek, pro NATO, proti komunismu). Po pádu komunismu a nárůstu počtu i rozsahu amerických válek a

evropské integrace se FN posunula k euroskepticismu a opozici k vojenským dobrodružstvím (postavila se proti válkám v Jugoslávii i Iráku).

FN tedy se svým obratem proti globalismu začala už v 90. letech. Soral přidal nový rozměr pokusem vytvořit **levicový nacionalismus** pomocí progresivního ekonomického programu (přitažlivého pro dělníky) a apely na Francouze imigrantského původu (při současném zachování protiimigračního stanoviska). Podílel se na slavné Le Penově řeči ze **září 2006 ve Valmy**, v místě prvního vojenského vítězství revolučního režimu, v němž nacionalistický předák prohlásil: *Od Gergovie k Odboji a od kapetovské monarchie po napoleonská dobrodružství, přijímám všechno! Ano, všechno!*

Prezidentské volby v roce 2007 byly pro FN malou katastrofou. Ztratila polovinu hlasů. Příčinou však spíše než Soraluův posun v programu strany byla úspěšná Sarkozyho kampaň, zaměřená na imigraci a zločinnost. Strana povětšinou zachovala Soralovy ekonomicky progresivní a „všefrancouzská“ témata, i když jeho body k islámu byly ignorovány.

Po volbách založil ve smírném duchu Soral **Égalité et Réconciliation** (Rovnost a smíření, E&R), s úmyslem etablovat organizaci jako levicově nacionalistický think-tank. Po malicherné půtce před volbami do Evropského parlamentu v roce 2009 stranu opustil, když obvinil Marine Le Penovou z touhy připojit se zpět k „Systému“ zavržením autentického nacionalismu. Později toho litoval, v další demonstraci své tendence zobecňovat jednotlivé a snad i nahodilé události a vnímat vše prizmatem své vlastní intelektuální soustavy.

Soral s Dieudonném posléze sestavili a vedli společnou „antisionistickou“ kandidátku do eurovoleb a získali 1,3 % hlasů v pařížském regionu Île-de-France – důkaz limitů i lidové metapolitiky v přímých volbách. (Nedávno se opakoval podobný neúspěch i v Belgii s *Debout les Belges* Laurenta Louise, obskurní kvazi-nacionalistickou stranou, která se pokusila přiživit na Soralově a Dieudonného slávě. Duo poskytlo Louisovi jistou míru podpory, ani tak ale v loňských volbách do EP jeho strana žádného zástupce nezískala.)

Jaké jsou vztahy Alaina Sorala s ostatními francouzskými nacionalisty?

Soral s E&R ochotně propaguje každého intelektuála či hnutí (propagací na svém webu nebo prodejem jejich knih na Kontre Kulture), kteří podle něj mají co říct – i když se neshodnou na všem. A tak i přes svůj antisionismus Soral podpořil židovského novináře Erica Zemmoura (bezpochyby nejpopulárnější mainstreamový konzervativně-nacionalistický mediální hlas), intelektuála Emmanuela Todda (částečně židovského původu – za jeho obranu francouzského národního státu – i přes jeho podporu imigrace, jistou míru germanofobie a podivnou náklonnost k anglo-banksterismu) i bělošského nacionalistu, spisovatele **Hervé Ryssena**.

Smířlivá politika „velkého stanu“ se nezdá střídat se Soralovou zuřivě brilantní kritikou každého, koho vnímá jako pokrytce, lháře nebo ve skrytu motivovaného etnickou příslušností. To spolu s jeho vlastními kontroverzními myšlenkami často vede k napjatým vztahům s ostatními nacionalisty.

Od svého odchodu z FN bez ohledu na původní spor Soral stranu vytrvale podporuje. Marine Le Pen a zejména její mluvčí Florian Philippot jsou očividně příznivěji nakloněni jeho ekonomickému progresivismu a občanskému nacionalismu než stará garnitura FN (i když se shodoval s protiválečnými, suverenistickými a protiimigračními pozicemi původní FN). Podle všech zpráv se ale Soral osobně lépe snášel se starou gardou strany včetně Jean-Marie Le Pena a konzervativního katolíka Bruna Gollnische.

V jistých oblastech se Soral dostal s ‚Marininou‘ FN do konfliktu, především ohledně provokací muslimů a agresivního sekularismu (*laïcité*). Nesnese s některými výraznými postavami nové FN, jako Gilbertem Collardem, svobodným zednářem. Navíc stále probíhá Soralův soudní spor s přítelem Marine a viceprezidentem strany **Louise Aliotem**. Udělil Aliotovi titul „*con du mois*“ („kunda měsíce“) a kvůli jeho návštěvě Západního břehu a chvalořečím na izraelské osady ho označil za „sionistického kuřbuřta“. Aliot Sorala žaluje za „poškození jména a veřejnou urážku“. Za osobním svárem se skrývá podstatná otázka. *Má se FN ve svém úsilí vyhrát volby podřídit politicko-mediálnímu režimu politické korektnosti obecně a sionismu především?* Otázka dále nabyla na významu ve světle nedávné roztržky mezi Marine a Jean-Marie Le Penovými ohledně nejnovější mediálně zveličené kontroverze.

Při pohledu na Soralovu multirasovou formu nacionalismu nepřekvapí obecně špatné vztahy s identitáři. Nenapravitelné rozpory má i s jejich africko-muslimskou obdobou *Indigènes de la République* (v hrubých obrysech odpovídající hnutí **Black Power** v USA, fanonskému multirasovému antikolonialismu... uprostřed Francie). Zdá se ale, že nemalé množství bývalých sympatizantů *Identitaire* a *Indigène* se připojilo k E&R.

Co se týče tradičnějších intelektuálů francouzské Nové pravice, udržuje Soral vcelku dobré vztahy s Alainem de Benoistem, na straně druhé mu však nemůže přijít na jméno Guillaume Faye, který o něm řekl:

„Alain Soral je marxistický budižkničemu, který svými šílenými ideami přispěl k rozpadu FN. Nemyslí to vůbec vážně. Obdivuje Araby pro jejich mužnost atp. Nehledám řešení u ostatních. Hledám řešení u vlastních lidí. Na čí straně je Alain Soral? Nevíme, kdo vlastně je. Je to nesmysl. Nepřišel s konkrétní, strukturovanou prací. Nemáme nic smysluplného. Je to sociolog-diletant, rozzuřený tím, že ho vyšší kruhy nepřijaly“ [zřejmě francouzského kulturního establishmentu – GD].

Toto prohlášení nepochybně odráží od základu odlišné priority obou mužů. U Fayeho: Ignorujeme židovskou otázku, zaměříme se na boj proti islamizaci. U Sorala: Napřed svrhneme mezinárodní sionismus, pak se mnohem snáze vypořádáme i s islamizací.

Článek Guillaume Durochera **Alain Soral FAQ, Part 2** vyšel na stránkách The Occidental Observer. Dokončení příště.

Všechno, co jste kdy chtěli vědět o Alainu Soralovi (ale báli jste se zeptat), část 2 | 7

Series Navigation

<< Všechno, co jste kdy chtěli vědět o Alainu Soralovi (ale báli jste se zeptat), část 1
Všechno, co jste kdy chtěli vědět o Alainu Soralovi (ale báli jste se zeptat), část 3 >>